

РЕШЕНИЕ

№ 417

гр. Варна, 24.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 2 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Димо Цолов

при участието на секретаря София Н. Маринова
като разгледа докладваното от Димо Цолов Административно наказателно дело № 20213110202974 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 59 и сл. от ЗАНН и е образувано по въззивна жалба от „„ ЕООД гр. Варна, ЕИК . срещу Наказателно постановление №03- 013476 от 23.12.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ Варна, с което за нарушение по чл.61, ал.1 КТ, на въззивника е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 2500.00 лв.

Въззивникът претендира отмяна на НП. Твърди, че същото е издадено без задълбочена проверка на обстоятелствата. Оспорва посочената в НП фактическа обстановка. Твърди липса на трудово правоотношение с лицето Г. Г. поради наличие на сключен граждански договор. В условие на евентуалност навежда твърдения за маловажност на твърдяното нарушение. Претендира присъждане на разноски.

Въззиваемата страна оспорва жалбата и моли съда, да остави същата без уважение като потвърди оспореното НП като правилно и законосъобразно издадено.

Съдът, като прецени събраните доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено от фактическа страна следното:

Въз основа на получена в ИА ГИТ заявка №163751 от Кралство Белгия, получена чрез Информационна система за вътрешния пазар относно командироване на работещи в рамките на предоставяне на услуги, заведена под №20097380 от 18.11.2020 г. за работодател „Травабул“ ЕООД, служители на Дирекция „Инспекция по труда“ гр. Варна – свидетелите Н.З. (гл. инспектор) и К.Д. (гл. инспектор) извършили на 23.11.2020 г. проверка на представени от въззивното дружество документи, при която било установено, че дружеството има петима шофьори, с един от които имало сключен трудов договор, а с останалите четирима, сред които и Г. Г., дружеството имало граждански договори по ЗЗД. Конкретно за лицето Г. Георгиев проверяващите се запознали с договор от 18.09.2020 г.,

съгласно който „" ЕООД му възлагало „да извърши транспорт на стоки и товари на територията на Белгия", а възложителят се задължавал да изплати за извършената работа 4000 лв. Представени били РКО от 06.11.2020 г. за изплатена на Г. Г. сума 4850.00 лв с отразено основание „заплата м. октомври" и РКО от 13.10.2020 г. за платена сума 1579.00 лв с основание „заплата м. септември". При тези констатации, свид. Н. З. съставила спрямо въззивника АУАН №03-013476 от 18.12.2020 г., за извършено нарушение по чл.61, ал.1, в. чл.1, ал.2 КТ на 18.09.2020 г. в гр. Варна, в който било посочено, че „" ЕООД в качеството на работодател, без да сключи трудов договор преди постъпването му на работа, командировал на 18.09.2020 г. лицето Г. Г. за извършване на транспорт на стоки и товари на територията на Република Белгия по договор с М2Ц BVBA – Белгия, като му определил място на работа, осигурил му товарен автомобил, собственост на дружеството и му заплатил трудово възнаграждение.

На 23.12.2020 г. спрямо въззивника било издадено НП №03-013476, с което фактическите и правни констатации по АУАН били изцяло възприети и възпроизведени и на въззивника било наложено административно наказание имуществена санкция в размер 2500.00 лв. Издаденото НП било надлежно връчено на упълномощено лице на 19.02.2021 г.

Визираната фактическа обстановка не се оспорва от страните и се установява по категоричен начин, както от кредитираните като безпристрастно дадени в резултат на непосредствени възприятия показания на свидетелите Н. З. и К. Д., така и от приобщените документи - НП №03-013476 от 23.12.2020 г., разписка за получаване на НП от 19.02.2021 г., АУАН №03-013476 от 18.12.2020 г., протокол ПР2034300 от 18.12.2020 г., Граждански договор от 18.09.2020 г., 2 бр. РКО от 06.11.2020 г. и от 13.10.2020 г., Трудов договор от 27.11.2021 г., 2 бр. пълномощни, Идентификационна карта на „" ЕООД, призовка на основание чл.45, ал. 1 АПК, Заповед №В-0711 от 12.01.2010 г., извлечение от Търговския регистър за актуално състояние на „" ЕООД, справка за платени хонорари за периода от 09.2020 г. до 11.2020 г., служебна бележка по чл.45, ал.5 ЗДДФЛ на „" ЕООД.

Съдът, предвид становищата на страните и императивно вмененото задължение за цялостна проверка на оспореното НП относно законосъобразността, обосноваването и справедливостта на наложеното административно наказание, прави следните правни изводи:

Относно допустимостта на жалбата:

Жалбата е подадена от надлежна страна в законоустановения срок и е приета от съда за разглеждане.

Относно компетентният орган:

Наказателното постановление е издадено от компетентен орган – Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ - Варна.

Относно процесуалната законосъобразност на оспорения административен акт:

При издаване на процесните АУАН и НП е допуснато идентично съществено процесуално нарушение по чл.42, ал.1, т.4 и по чл.57, ал.1, т.5, пр.1 ЗАНН, състоящо се в непълно, неясно и неточно описание на твърдяното нарушение. Липсва посочване на съставомерните признаци на нарушението, както и на относимите към тях факти.

Ангажирана е наказателна отговорност на дружеството за нарушение на чл.61, ал.1 КТ, според която норма „трудовият договор се сключва между работника или служителя и работодателя преди постъпването на работа“. В НП не са описани такива съставомерни признаци и не е отразено, лицето Г. Г. да е постъпил на работа на дадена длъжност или да е започнал да осъществява трудови функции за съответна длъжност в полза на въззивника. Посочено е, че на 18.09.2020 г., без да има сключен трудов договор преди постъпването му на работа, Г. Г. бил "командиран", но не е отразено и не става ясно, кога това лице реално е постъпило на работа и съответно - кога всъщност е следвало да бъде сключен трудов договор с него, т. е. кога следва да се счита за извършено нарушението по чл.61, ал.1 КТ. От описанието, че на 18.09.2020 г. работодателят е командирова Г. Георгиев, дори не става ясно, дали на тази дата се счита, че Г. Г. е бил на работа и дали това е бил неговият първи работен ден или пък се счита, че тогава работодателят само е издал акт за командироване. Също така, от направеното описание не става ясно, къде се счита, лицето Г. Г. да е встъпило в трудово правоотношение, без наличие на сключен преди това трудов договор. Посочено е, че твърдяното нарушение е извършено в гр. Варна, но описание, което да сочи конкретно място, където Г. Г. е започнал да полага труд за въззивника и където същият е следвало да сключи трудов договор, не се съдържа в АУАН и в НП.

Констатираните непълнота, неяснота и неточност и в описанието на твърдяното нарушение, определено нарушават правото на защита за въззивника като го затрудняват да узнае съществени елементи от неговия фактически състав и начина, по който същото се счита за осъществено, както и кога и къде се сочи да е извършено, а своята защита лицето реализира спрямо твърдените факти. Поради това, установеното процесуално нарушение се явява съществено и представлява самостоятелно основание за отмяна на оспореното НП.

Относно материално-правната законосъобразност на оспорения административен акт:

От една страна, наведените в АУАН и в НП фактически твърдения действително не съдържат описание за осъщественост от обективна и субективна страна на елементите от фактически състав на твърдяното нарушение по чл.61, ал.1 КТ. Липсват и твърдения за наличие на привидно сключен граждански договор между въззивника и Г. Г., с който да е прикрито реално осъществявано трудово правоотношение за конкретна длъжност, без наличие на сключен преди постъпването на работа трудов договор.

Същевременно, сред приобщените доказателства няма такива, които да удостоверяват, че Г. Г. реално е положил труд като водач на собствено на въззивника превозно средство при осъществяване на международен превоз на стоки. Наличните доказателства са в състояние да формират само предположение в тази насока, но не удостоверяват категорично подобен факт.

В този смисъл, направените в АУАН и в НП фактически твърдения са от една страна несъотносими към посочената като неизпълнена императивна норма, а от друга страна, липсват и надлежно приобщени доказателства, които да удостоверяват осъщественост на фактически състав по твърдяното нарушение, при което се налага извод и за материално-правна неправилност и незаконосъобразност на оспореното НП, представляващи самостоятелно основание за неговата отмяна.

При този изход на спора и с оглед отправеното искане, съобразно чл.143, ал.1 АПК, в полза на въззивника следва да се присъди обезщетение за сторените разноски за възнаграждение на адвокат. Удостоверения от представения договор за правна помощ

размер 400.00 лв надвишава регламентираната по чл.18, ал.4 от Наредба №1 от 09.07.2004 г. минимална стойност за една инстанция и при отправеното от въззиваемата страна искане съобразно чл.144 АПК, вр. чл.78, ал.5 ГПК за присъждане на по-нисък размер, съдът намира, че доколкото делото не се отличава с особена фактическа и правна сложност и е разгледано в едно заседание, обезщетението за разноси следва да бъде уважено до установения минимален размер 300.00 лв.

Водим от гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА Наказателно постановление №03-013476 от 23.12.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда“ Варна, с което за нарушение по чл.61, ал.1 КТ, на „.“ ЕООД гр. Варна, ЕИК ., е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер 2500.00 лв, на основание чл.63, ал.2, т.1, вр. ал.3, т.1 и т.2 ЗАНН.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ Варна ДА ЗАПЛАТИ на „.“ ЕООД гр. Варна, ЕИК ., сумата **300.00 лв** (триста лева, 00 ст.), представляваща обезщетение за разноси за възнаграждение на адвокат.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване по реда на АПК пред Административен съд - Варна в 14-дневен срок от получаване на съобщението за неговото изготвяне.

Съдия при Районен съд – Варна: _____